

Η παρούσα έκθεση-εγκατάσταση έχει στόχο να καταδείξει την αέναη πάλη του ανθρώπινου πνεύματος κατά του φασισμού, και να τιμήσει όλους εκείνους που υπέφεραν και έδωσαν ακόμη και την ζωή τους στον αγώνα αυτό. Έναν αγώνα που διεξάγεται μέσα στους δρόμους της χώρας μας αλλά και του κόσμου ολόκληρου με αφορμή την κοινωνικοοικονομική κρίση και την αδυναμία των πολιτικών συστημάτων να εφαρμόσουν ένα δίκαιο σύστημα που να ανταποκρίνεται στο όραμα για ισότητα, ελευθερία και σεβασμό στα δικαιώματα του κάθε πολίτη.

Στο κέντρο της έκθεσης παρατάσσονται σε κυκλική εγκατάσταση τριάντα κόκκινες μεταλλικές ανισοϋψείς στήλες, οι οποίες φέρουν ένα ρούχο, ως σήμα-σύμβολο της απώλειας. Η γεωμετρική κυκλική δομή ως περιφρούρηση της μνήμης, αποτελεί αναφορά στον χορό του αρχαίου δράματος και καλεί τον θεατή σε μια συμβολική συμμετοχή στον χώρο και τον χρόνο που διαδραματίζεται η αφήγηση, ένα χωροχρόνο αέναα επαναλαμβανόμενο.

Πίσω από την κυκλική αυτή εγκατάσταση, τοποθετούνται τα «Ματωμένα Πορτραίτα». Προσωπογραφίες ανθρώπων, που έδωσαν μάχη, βασανίστηκαν ή έχασαν τη ζωή τους εξ' αιτίας του φύλου, της φυλής, της καταγωγής, ή της σεξουαλικής τους ταυτότητας. Εμβόλιμα παρεμβάλλονται «ματωμένοι» καθρέφτες, ως υπόμνηση της υποβόσκουσας βίας η οποία απειλεί τον καθέναν από εμάς που επιλέγουμε να σκεφτόμαστε και να δρούμε ως ελεύθεροι πολίτες. Συμμέτοχοι και συναγωνιστές και εμείς, κοινωνούμε τις ιστορίες τους στην αδιάκοπη μάχη κατά του φασισμού στην σύγχρονη πλέον μορφή του.

Παράλληλα, προβάλλεται βίντεο με τίτλο «Η Φωνή», με την φωνή της Μάγδας Φύσσα.

Παρακολουθούμε μια θάλασσα από στεριά: τη μάνα γη, τη γόνιμη τροφό και στερνή αγκαλιά σαν έρθει η ώρα ν' ακολουθήσουμε το βουητό της μέλισσας, της αρχαίας ψυχοπομπού, που θα μας οδηγήσει πίσω, στην αρχέγονη μητέρα. Και μια φωνή από πέτρα: κοφτερή σαν της Δικαιοσύνης το σπαθί, καλεί τα παιδιά που χάθηκαν πρόωρα, άδικα, βίαια. Ένα προσκλητήριο νεκρών. Αυτών που κάποιοι βιάστηκαν να τους κόψουν το βήμα γιατί γεννήθηκαν με «λάθος» χρώμα, «λάθος» φύλλο, «λάθος» άποψη. Γιατί δεν σώπασαν, γιατί τραγούδησαν, εκφράστηκαν, έζησαν αλλιώς.

Στην έναρξη της έκθεσης πραγματοποιείται βιωματικό δρώμενο, με επικεφαλής τον ηθοποιό Χρήστο Μουστάκα. Ομάδα εθελοντών ντυμένων στα μαύρα, περιφέρονται στο πλήθος κρατώντας στα χέρια «ματωμένους» καθρέφτες, αποσκοπώντας στην συνειδητοποίηση της τυφλής βαρβαρότητας που απειλεί τον καθένα από μας, εγκαθιδρύοντας μια ενότητα τόσο ιδεολογική όσο και πολιτισμική.

Ο Δημήτρης Αστερίου με το έργο του αυτό, μας δίνει μια υπόσχεση. Πως δεν θα ξεχάσουμε. Πως τα παιδιά που χάθηκαν θα βαδίζουν για πάντα σαν σκιές στο πλάι μας, μέχρι την τελική δικαίωση. Μέχρι που η ιερότητα της ζωής του κάθε ανθρώπου ανεξάρτητα από την φυλή, το φύλλο, τις πολιτικές του απόψεις, τις ερωτικές του προτιμήσεις, να γίνει κοινό κτήμα όλων. Γιατί ο αγώνας κατά του φασισμού ποτέ δεν κερδίζεται ολοκληρωτικά. Απαιτεί συνεχή επαγρύπνηση, ακριβώς γιατί φωλιάζει και επωάζεται στην καρδιά και το μυαλό της άγνοιας, της απαιδευσιάς και μιας φθηνής, βάρβαρης και εξωλογικής στοχοποίησης του «άλλου», του «διαφορετικού», ως εχθρού προς εξόντωση.

Γιατί σ' αυτή τη μάχη απέναντι στο θηρίο, το «Ματωμένο Πορτραίτο» είναι πλέον η κοινωνία μας, είμαστε εμείς.

Σε μια εποχή ραγδαίων αλλαγών, την στιγμή που επανέρχονται αγριότερα τα ζητήματα της ανελευθερίας, της βίας και του κοινωνικού αποκλεισμού, οι σημερινοί νέοι, πολίτες αυριανοί μιας παγκοσμιοποιημένης πραγματικότητας μετατρέπονται στους μοναδικούς αξιόπιστους φορείς της ευαισθησίας και της δικαιοσύνης.

Η έκθεση, χρονικό και μαρτυρία της εποχής μας δεν συνιστά μια υπόμνηση με παιδαγωγικό ενδιαφέρον, αλλά προάγει με σαφήνεια και θάρρος το είδος του ηθικού κώδικα που αναλογεί στον καινούριο άνθρωπο, φορέα μνήμης και δημιουργίας.